

Forfatter: Grundtvig, N. F. S.

Titel: Kvædlinger eller Smaakvad

Citation: Grundtvig, N. F. S.: "Kvædlinger eller Smaakvad", i Grundtvig, N. F. S.: *Grundtvigs værker*, Faculty of Arts, Aarhus University, s. 24. Onlineudgave fra Grundtvigs Værker: https://tekster.kb.dk/catalog/gv-1815_251-txt-shoot-idm1387/facsimile.pdf (tilgået 29. april 2024)

Anvendt udgave: Grundtvigs værker

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs CC0-erklæringen](#)

Bag Straalen Indes Vorten i
Som skaer for Evigheden,
Thi drømme vi om Harmoni,
Om Harmoni herneben.

Du Vilde mod den brudne Form
Saa længselsfuld henkuer,
Du seer den svøbt i hellig Storm,
Du vender dig, og gruer,
Din Længselstaare tørres hen,
Dg svag dig selv du kalder,
Da Abfalens saa hulde Ben
Lovpriser sjunkne Alder.

Jeg stander i den soundne Dd
Dg rører Harpens Strænge.
O! kan da giennem Tidens Vold
Ei Tonen mere trænge!
Til Abfalens nedjunktne Grav,
Du gange hen i Kvælde!
Der vies Sværd af hellig Stav,
I Andagt luer Vælde;
Medkna! bekiend! den høie Glæds
Den soundt og maatte sovide,
Men ei vanhellig Seierskrands
For Nutid & Fremt du binde!

Billemees.

Ved Midnat jeg sad i min enlige Braa,
Dg Nutiden veeg fra mit sorgfulde Die,
Ved Stjernernes Glimt paa det hvælvede Blaa,
Da Tidtiden steg fra de Fædrenes Høie,
Jeg holdt mig saa fast ved dens kraftige Arm,
Jeg slynged mig tæt til dens brændende Barm,
Dg pludselig standfod den rindende Aare:

Med inderlig Tillid til Aernes Magt,
Jeg bad at jeg Herskubers Sal maatte stue,
Dg aaben stod Valhal i herlige Pragt,
Bestraalet af Minnalmens skinnende Lue;
Som naglet til Jord var min skælvede Fod,
Beruset, henrykket i Salen jeg stod,
Dg kasted mit Blik paa de salige Helte.

Dog, ikke for Stov er Einheriers Fryd,
Til bitterste Sorg blev min sværmende Glæde,
Det gjalded, jeg hørde en tordnende Lyd
Fra Ddins det sjerne, opsoiede Sæde.

Din bød,
Høit det løb:
Gonbul! spænd dit Sværd ved Belte!
Leed fra Vol
Lil min Sol
En af Nordens bjærve Helte!
Høit da klang
Gonbuls Sang:
Hid fra Nordhavs røde Bølge
Ungerføvend,
Kampens Ven
Brat skal Herjans Norne følge.

Et Hynde var bredt mellem Norbye og Skram,
Paa Hjertet da faldt det saa tungt det er ham,
Som Kongehyb vied til Bølgerens Herre.

Som natlige Spøgelse Nutiden fleeg
End fortere klædt for mit sorgfulde Die,
Den kraftige Dldtid for Svagheden vteeg,
Dg skjulde sig atter i Fædrenehøie,
Jeg sørged ved Nat og jeg sørged ved Dag
Dopfylt var mit Dre af Vaabnens Drag,
Jeg stirred saa vildt paa den nordlige Bølge.

De Tidender fløi over Sø, over Land,
At hisset i Nord vare Bølgerne røde,
At Christian kiæmped og segned som Mand,
Men Willemoes faldt i det natlige Møde,
Da runde de Laarer saa stride i Vøn
For Danmark's bolde, elskværdige Søn,
O Fædreland! du mig Svage tilgive!

O Willemoes! Søn af den herlige Dld,
Som kun i et Speil at beskue jeg mægter
Med glimrende Stave skal Saga paa Skjold
Nedsende dit Navn til de sildige Slægter;
Men længe skal Laaren nedrinde i Vøn
For Danmark's bolde, elskværdige Søn:
Din Gravhøi skal blaane af tætte Kiærminder.

Thi Du var en Søn af den herlige Dld,
Som blindede Nutid ei mægter at flue;
Naar Sværdene løb paa det bukede Skjold,
Da blussed dit Mod som fortærende Lue;
Dg naar du hjemvendte fra Fare og Strid
Da flued du Moen saa kiærlig og blid;
Men sundebe dog efter Heltens Læge.

Nu Kvinder og Mand skal i løbende Kar
 Paa Fangelands Hoi og paa Lavlandets Slette
 Dybsøge Smaaablomster i Høst og i Vaar,
 Velsigne dit Minde, og sørgende Slette
 Af Lærere bedugget uvisnende Krands,
 Thi du gif til Striden som Moen til Dands,
 Og vendte tilbage med elskende Hjerter.

Saa rid da, du Væbling! ved Stjerner fra Grav
 Til Valbals og Vingolfs de glimrende Sale!
 Sig graahvædet Somand skal stette ved Stav,
 Og Helten og Bønnen for Sønnen afmale,
 Men Daatter skal sidde paa Moderens Skjød
 Og høre din Daad og begræde din Død,
 Og knyttet saa fast til dit elskende Hjerter.

T i l l æ g .

Om dette Vers, som stod i Danske Tilskuer
 No. 49 1808, gjorde nogen Lykke ved jeg ikke, men
 at det var derpaa stillet, det kan jeg see, og naar
 Man skriver et saadant pynteligt Ligtvers, da har Man
 visstelig mere sin end den Afvædes Roes for Die, og

ikke det, men kun Pennen kalder Lærere. Den he-
 denke Indtænkning lod sig maaſke noget undskyde
 med det Exempel selv Christne Mand have givet i mere
 end eet Aarhundrede, men det er steds uforsvartigt og
 usømmeligt, især, naar det, som her, gaar saa
 uforsvartigt vidt, at man snakker om Tilid til Afgu-
 ders Magt.

Krigssang for Nordmænd.

Hører! gamle Norig kalder,
 Kalder os til Vaabengry,
 Tryk hun stod i lange Ålber
 Bag ved sine Børn i Ly,
 Kommer! kommer! Moder kalder,
 For hun kalder,
 Skal hun søomme i vort Blod.

Norges Ms og Norges Kvinde!
 Hvorfor er jer Kind saa vaad?
 Ei for os maa Taaren rinde,
 Thi vi hofte frem til Døad,
 Giennem Bled skal Hjenden vabe,
 Vil han flade
 Gubbe, Kvinde, Barn og Ms.

